

Nr 439.

Av herr **Persson** i Landafors, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 187, angående vissa anslag till skolor tillhörande barna- och ungdomsvården m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 187, angående vissa anslag till skolor tillhörande barna- och ungdomsvården, framlägges bl. a. förslag om avskaffandet av benämningen »skyddshem», åtgärder för förbättrad yrkesutbildning, ordnandet av bostadsfrågan för villkorligt utskrivna, övervakning av villkorligt utskrivna elever m. m.

De föreslagna åtgärderna för en förbättrad eftervård för elever, som utskrivits från anstalt, torde innebära ett betydande steg framåt för att hjälpa dessa barn och denna ungdom till rätta vid fortsatt yrkesutbildning och särskilt vid övergången till produktivt arbete i samhällslivet.

Beträffande bostadsfrågan för de villkorligt utskrivna eleverna är denna av särskilt stor betydelse. Såväl 1942 års skyddshemsutredning som Kungl. Maj:t har förordat inrättandet av ett större antal pojkhem och flickhem — inackorderingshem — över hela landet, där de försöksutskrivna skulle placeras tillsammans med annan ungdom. Förslaget synes vara välbetänkt och gott.

Emot förslaget, att dessa inackorderingshem skulle inrättas och förvaltas av enskilda organisationer eller sällskap, måste däremot resas bestämda invändningar. Här går förslaget ut på att I.O.G.T., med något slags ensamrätt, skulle inrätta och förvalta dessa inackorderingshem och därmed också taga hand om en betydande del av de utskrivnas eftervård. Det är härvid ganska naturligt, att styrelserna för vissa anstalter för barna- och ungdomsvården ha ställt krav på att även andra ideella organisationer än I.O.G.T., sådana som diakonissanstalterna, Stockholms stadsmission, K.F.U.M. och K.F.U.K., böra få rätt, även de, att med statsbidrag få inrätta inackorderingshem.

Inrättandet och förvaltningen av dessa inackorderingshem för ifrågavarande ungdom är en statlig och kommunal angelägenhet som icke bör överlämnas till enskilda organisationer och därmed få karaktären av välgörenhet. Att bereda bostad, under familjära förhållanden och med viss tillsyn, åt ungdom, som träder ut i samhällslivet, är av sådan vikt och betydelse, att staten och kommunerna måste anse det som en skyldighet att handhava denna verksamhet. Vederbörande kommunala organ komme säkerligen att ha lika stora möjligheter som någon enskild organisation att finna lämplig föreståndarfamilj för skötseln av inackorderingshemmet.

Däremot få här ungdomsråden och nykterhetsföreningar en frivillig uppgift att biträda de inackorderade med kulturellt fostrande fritidssysselsättning och ett gott sällskapsliv.

I motioner, I: 27 och II: 22, har kommunistiska riksdagsgruppen angivit de principiella riktlinjer för socialvårdens organisation, som böra komma till stånd och som i detta fall ställa sig bestämt avvisande till att överlämna en så socialt viktig angelägenhet till enskilda organisationer som att med statsbidrag inrätta inackorderingshem för ungdom.

Med hänvisning till vad ovan anförts föreslås,

att riksdagen måtte besluta, beträffande Kungl. Maj:ts proposition nr 187 ang. barna- och ungdomsvården, att inrättandet av inackorderingshem för pojkar och flickor — där även försöksutskrivna elever från skyddshem skola placeras — skall handhavas av staten och kommuner samt att icke överlämna till I.O.G.T., annan enskild organisation eller sammanslutning att inrätta, sköta eller förvalta de ifrågavarande inackorderingshemmen.

Stockholm i mars 1946.

O. F. Persson.
